

З. Міжнародне право : навч. посіб. / Буроменський М. В., Кудас І. Б., Маєвська А. А. та ін.; за ред. М. В. Буроменського. К. : Юрінком Інтер, 2005. 336 с.

Анастасія Мороз

*студентка бакалаврату факультету обліку і оподаткування
Західноукраїнського національного університету*

НАПРЯМКИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Базовими гарантами державності будь-якої країни є забезпечення внутрішньої безпеки. В умовах сьогодення, коли Україна потрапила під зовнішню агресію, дотримання прав і свободи громадян, прописана у Конституції, залишається одним із ключових завдань правоохоронних органів.

Питання забезпечення публічної безпеки досліджене у багатьох авторів-правників. Зокрема А. Крищенко у статті «Забезпечення публічної безпеки і порядку як завдання Національної поліції України» ставить акцент на вузькому тлумаченні юридичних термінів щодо: «громадського порядку», «громадської безпеки», «публічної безпеки», «публічного порядку»; їх процесуальне значення у нормативно-правових документах, якими керуються підрозділи Національної поліції України [1, с. 120].

О. Панова у статті «Щодо системи критеріїв оцінювання ефективності забезпечення публічної безпеки в Україні» висвітлює це питання через призму державно-управлінських ресурсів органів виконавчої влади та судів, їх ефективності [2, с. 117].

У складних умовах геополітичних процесів, пов'язаних із наростанням міліарних проявів, технічні засоби, як одна із складових маніпулювання думкою, у рази збільшують ризики вибухів актів насильства, нетерпимості членів суспільства як один до одних, так і до влади. Інформаційна домінанта відіграє ключову роль у цих процесах.

Державна політика, спрямована на толерантне стримування таких проявів в умовах, які склалися, не завжди є ефективною, а подекуди навпаки, сприяє загостренню суспільних процесів.

Прописані в інструкціях блоку громадської безпеки підрозділів Національної поліції України превентивні дії, спрямовані на активну роботу із засобами масової інформації, громадськістю на початкових

етапах реформування правоохоронної системи давали позитивні результати і тим самим вдавалося стримувати нагнітання невдоволень.

Проблема сьогодення вбачається у «привиканні» суспільства до таких показових, а подекуди постановочно-піарих комунікацій.

Політико-правова складова є визначальною, у вирішенні проблем публічної безпеки держави. Похідними цього є вирішення технічних питань: підбір кадрового потенціалу, матеріально-технічного оснащення, регулювання законодавчо-правового поля як об'єктів, так і суб'єктів процесу.

Демократичні процеси, які поставлені у пріоритет державної політики з одного боку є причиною появи масового невдоволення у країні, яка вийшла з посткомуністичного режиму, а з іншого – засобом їх стримування і економічна складова у цьому відіграє вирішальну роль.

Ще один чинник, який повинна ставити держава у пріоритет – це культурно-освітня політика. Ідентичність любої нації формується в «зрілому» суспільстві.

Описані вище вектори пріоритетів формують основні напрямки по забезпеченню державними інституціями публічної безпеки. Практичну роль у цих процесах покладено звичайно на органи виконавчої влади, а саме Національну поліцію України, яка в існуючому правовому полі забезпечує дотримання конституційних прав і свобод громадян. А оцінку таким діям (бездіям) нададуть наші нащадки.

Перелік використаних джерел

1. Крищенко А.Є. Забезпечення публічної безпеки і порядку як завдання Національної поліції України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2017. № 1(13). С.120-129. URL: <http://elar.naiu.kiev.ua/bitstream/123456789/>.

2. Панова О. Щодо системи критеріїв оцінювання ефективності забезпечення публічної безпеки в Україні. URL: <http://univd.edu.ua/science-issue/scientist/117>.